

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 46/2019-142

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov spoločnosti **Hillside (Sports) LP**, Unit 1.1., First Floor, Waterport Place, 2 Europort Avenue, Gibraltár, a spoločnosti **Hillside (Gaming) LP**, Unit 1.1., First Floor, Waterport Place, 2 Europort Avenue, Gibraltár, zastúpených advokátom JUDr. Lukášom Kišeľakom, Weberova 8, Prešov, proti príkazom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 6 Ntn 2/2017 z 11. augusta 2017, č. k. 6 Ntn 8/2017 z 18. septembra 2017, č. k. 6 Ntn 13/2017, 6 Ntn 14/2017, 6 Ntn 15/2017, 6 Ntn 16/2017, 6 Ntn 17/2017, 6 Ntn 18/2017, 6 Ntn 19/2017, 6 Ntn 20/2017, 6 Ntn 21/2017, 6 Ntn 22/2017, 6 Ntn 23/2017, 6 Ntn 24/2017, 6 Ntn 25/2017, 6 Ntn 26/2017, 6 Ntn 27/2017, 6 Ntn 28/2017, 6 Ntn 29/2017, 6 Ntn 30/2017, 6 Ntn 31/2017, 6 Ntn 32/2017, 6 Ntn 33/2017, 6 Ntn 34/2017, 6 Ntn 35/2017, 6 Ntn 36/2017 a č. k. 6 Ntn 37/2017 z 23. októbra 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj slobody podnikania podľa čl. 16 v spojení s čl. 51 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a slobody usadiť sa podľa čl. 49 v spojení so zákazom obmedzenia slobody poskytovať služby vo vzťahu k štátnym príslušníkom členských štátov, ktorí sa usadili v niektorom inom členskom štáte ako príjemca služieb, podľa čl. 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) príkazmi Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto nálezu. Sťažovatelia navrhujú napadnuté príkazy zrušiť.

2. Uzneseniami ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 22/2017-5 z 8. novembra 2017, č. k. PLs. ÚS 2/2018-7 zo 7. marca 2018 a č. k. IV. ÚS 213/2018-24 z 15. marca 2018 boli ústavné sťažnosti viacerých sťažovateľov spojené na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 1874/2017.
3. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 46/2019-34 z 31. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutých príkazov nevyhovel.
4. Vzhľadom na skutočnosť, že sudkyňi Ľudmile Gajdošíkovej 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu, bola táto vec v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.
5. Uzneseniami ústavného súdu č. k. IV. ÚS 46/2019-102 z 15. júna 2021 a č. k. IV. ÚS 46/2019-135 z 30. novembra 2021 bolo konanie v tam vymedzenej časti zastavené, pretože niektorí pôvodní sťažovatelia vzali svoje ústavné sťažnosti späť. Predmetom konania pred ústavným súdom tak ostalo posúdenie napadnutých príkazov vo vzťahu k sťažovateľom, ako je to vymedzené aj v záhlaví tohto nálezu.
6. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú spoločnosti s licenciami na prevádzkovanie hazardných hier na diaľku vydanými [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bez samostatnej licencie na prevádzkovanie hazardných hier na území Slovenskej republiky.
7. Napadnutými príkazmi bol na základe žiadostí prezidenta finančnej správy Slovenskej republiky v zmysle § 15b ods. 7 prvej vety ods. 8 a 9 vtedy platného a účinného zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hazardných hrách“; tento zákon bol zrušený 1. marca 2019, pozn.) a § 4a ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov zamedzený prístup k webovým sídlam sťažovateľov (webové sídlo www.bet365.com a jeho variácie ako www.188-563.com, www.365-818.com a pod., pozn.) a zamedzené vykonanie platobnej operácie alebo inej platobnej služby v prospech účtov sťažovateľov na daných webových sídlach.
8. Sťažovateľmi napadnuté príkazy sa v ich odôvodnení v zásade prekrývajú. Krajský súd v napadnutých príkazoch konštatoval, že sa z príslušných žiadostí presvedčil o tom, že na webových sídlach sťažovateľov dochádza k poskytovaniu zakázanej ponuky podľa § 2 písm. u) zákona o hazardných hrách (poskytovaním zakázanej ponuky sa rozumie propagovanie hazardnej hry alebo prevádzkovanie hazardnej hry dostupnej na území Slovenskej republiky bez licencie podľa tohto zákona prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete). Poskytovanie zakázanej ponuky sa neukončilo ani po zaslaní príslušnej výzvy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. Krajský súd ako dôvod vydania príkazov označil verejný záujem, ktorým je ochrana verejného poriadku, prevencia kriminality, ochrana verejnej morálky, odstránenie nerovnakého postavenia na trhu a konkurenčnej výhody spoločností, ktoré nerešpektujú vnútroštátnu právnu úpravu pre oblasť podnikania v oblasti hazardných hier. Zabránenie poskytovania nelegálnej ponuky

podľa názoru krajského súdu prispeje k zvýšenej ochrane ľahko zraniteľných skupín a ochrane ich zdravia, k predchádzaniu vzniku patologického hráčstva, zvýšeniu ochrany spotrebiteľa (hráča), a to najmä jeho osobných údajov a citlivých informácií. Predmetné zamedzenie zabráni aj značným finančným únikom, pretože nelicencovaní prevádzkovatelia internetových hazardných hier neplatia odvod do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Krajský súd dospel k záveru, že žiadosti splňali všetky zákonné náležitosti podľa § 15b ods. 11 zákona o hazardných hrách, a preto im v plnom rozsahu vyhovel.

9. Proti napadnutým príkazom nebol v zmysle zákona o hazardných hrách prípustný opravný prostriedok.

II.

Argumentácia sťažovateľov

10. Sťažovatelia pred ústavným súdom namietajú, že krajský súd nerešpektoval čl. 144 ods. 1 ústavy, pretože sa pri svojom rozhodovaní riadil iba zákonom, nie však záväznou medzinárodnou zmluvou, konkrétne čl. 49 a čl. 56 ZFEÚ. V tejto súvislosti sťažovatelia odkazujú na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci vo veci C-64/08 Engemann, v zmysle ktorého kategorické vylúčenie subjektov (prevádzkovateľov hazardných hier) so sídlom v inom členskom štáte sa zdá byť neprimerané, pretože ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na boj proti kriminalite. Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vyhradzuje prevádzkovanie hazardných hier v herniach výlučne subjektom so sídlom na území tohto členského štátu.

11. Z uvedeného je podľa sťažovateľov zrejmé, že právna úprava zákona o hazardných hrách je v rozpore s označenými ustanoveniami ZFEÚ a v nadväznosti na to aj s čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 16 charty. Právna úprava núti poskytovateľov na zmenu rezidencie v prospech Slovenskej republiky, teda ide o priamy a invazívny zásah do slobody usadiť sa.

12. Príkaz na zamedzenie prístupu k webovým sídlam a účtom sťažovateľov zasahuje do ich slobody poskytovať služby v Európskej únii, ktorá je zaručená v čl. 56 ZFEÚ. Navyše, takéto zamedzenie má diskriminačný charakter, keď zvýhodňuje prevádzkovateľov hazardných hier so sídlom na území Slovenskej republiky.

13. V konaní pred krajským súdom bola podľa sťažovateľov porušená aj zásada kontradiktórnosti, pretože neboli účastníkmi tohto atypického súdneho konania, a teda nemohli nijakým spôsobom pred krajským súdom hájiť svoje práva.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľov a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

14. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že sťažovatelia boli žiadateľom o vydanie príkazov vyzvaní na neposkytovanie ponuky, pričom tieto výzvy ignorovali. Uvedené má dosah na námietku o nedostatku kontradiktórnosti konania, keďže sťažovatelia mali možnosť vyjadriť

sa k rozhodujúcim skutočnostiam, resp. predniesť svoje argumenty priamo žiadateľovi ešte pred vydaním napadnutých príkazov, pričom túto možnosť nevyužili.

15. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podnikat' v Európskej únii, uvedené sa nemôže vnímať izolovane, ale v danom kontexte je potrebné zohľadniť všetky tri piliere Európskej únie. Dôvodom na zamedzenie prístupu k webovým sídlam bol verejný záujem, ktorým je ochrana verejného poriadku, prevencia kriminality, ochrana verejnej morálky, odstránenie nerovného postavenia na trhu a konkurenčných výhod spoločností, ktoré nerešpektujú slovenskú právnu úpravu pre oblasť podnikania v oblasti hazardných hier, ako aj zabránenie poskytovania nelegálnej ponuky, čím sa prispeje k zvýšenej ochrane ľahko zraniteľných skupín a ochrane ich zdravia, predchádzaniu vzniku patologického hráčstva, zvýšeniu ochrany spotrebiteľa, najmä osobných údajov, t. j. citlivých informácií, ktoré sú pri využívaní v Slovenskej republike u nelicencovaných hazardných hier vystavené zvýšenému riziku. Obmedzenia v súvislosti s poskytovaním služieb v podnikaní je možné odôvodniť v mimoriadnych prípadoch verejným záujmom, a to ochranou spotrebiteľov, predchádzaním podvodom, zabránením nabádania k mrhaniu peňazí, zachovaním verejného poriadku, ochranou maloletých, zabránením praniu špinavých peňazí a podobne. Preto napadnuté príkazy podľa názoru krajského súdu neodporujú legislatíve Európskej únie.

III.2. Replika sťažovateľov:

16. Sťažovatelia vo svojej replike uviedli, že výzvy, ktoré im boli doručené ešte pred začatím príslušného konania zo strany žiadateľa, nemožno považovať za prostriedok zabezpečenia kontradiktórnosti konania.

17. Pokiaľ ide o údajne sledovaný verejný záujem, sťažovatelia zdôraznili, že prostriedky na jeho dosiahnutie nemôžu byť diskriminačné a neprimerané.

18. Sťažovatelia vo zvyšku odkázali na svoju ústavnú sťažnosť, na dôvodnosti ktorej trvajú.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

19. Ústavný súd po oboznámení sa s predloženými dokumentmi dospel v tejto veci k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Vzhľadom na uvedené podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov upustil od ústneho pojednávania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Podstata námietok sťažovateľov proti napadnutým príkazom spočíva v tom, že im je v rozpore s ich právami a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, zamedzené poskytovať svoje služby na území Slovenskej republiky. Sťažovatelia tvrdia, že s ohľadom na ZFEÚ im má byť umožnené poskytovanie ich služieb (poskytovanie hazardných hier cez internet) aj na území Slovenskej republiky, a to bez potreby získania (dodatočnej) licencie na území Slovenskej republiky. Ich zablokovanie (zamedzenie prístupu k ich webovým sídlam z územia Slovenskej republiky a zamedzenie vykonania platobnej operácie alebo inej platobnej

služby v prospech ich účtov) na základe napadnutých príkazov preto považujú za neústavné, resp. porušujúce viaceré ich práva podľa ústavy, dohovoru a ZFEÚ.

21. Ústavný súd na úvod konštatuje, že vníma komplexnosť danej problematiky, ako aj potrebu rešpektovania medzinárodných záväzkov, ktoré na seba Slovenská republika prebrala. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a napadnutých príkazov však ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti s ohľadom na konkrétne okolnosti tejto veci nemožno vyhovieť.

22. V prvom rade je z pohľadu ústavného súdu potrebné definovať samotnú podstatu problému, od ktorej sa následne odvíja aj možnosť posúdenia opodstatnenosti a ústavnoprávnej udržateľnosti namietaného zásahu do práv sťažovateľov.

23. Sťažovatelia považujú za neústavný zásah do ich práv samotné zamedzenie na základe napadnutých príkazov, teda v podstate ich blokovanie na území Slovenskej republiky pre nesplnenie podmienky získania licencie na území Slovenskej republiky. Podmienku presunu svojho sídla na územie Slovenskej republiky na účel získania takejto licencie považujú za diskriminačnú.

24. Ústavný súd si je vedomý tvrdenia sťažovateľov o neprimeranosti takejto podmienky. Z judikatúry Súdneho dvora skutočne vyplýva, že existencia spornej podmienky už na prvý pohľad vykazuje znaky napätia s medzinárodnými záväzkami, ktoré na seba Slovenská republika prebrala (z nedávnych rozhodnutí k výkladu čl. 56 ZFEÚ pozri rozsudok Súdneho dvora z 28. 2. 2018 vo veci C-3/17 Sporting Odds Ltd proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítás). Ústavný súd si je zároveň vedomý skutočnosti, že vnútroštátna právna úprava, ktorá zavádza režim koncesíí a povolení na organizovanie online hazardných hier, pokiaľ obsahuje diskriminačné pravidlá voči prevádzkovateľom usadeným v iných členských štátoch alebo pokiaľ stanovuje nediskriminačné pravidlá, ktoré sú však uplatňované netransparentne alebo sa vykonávajú spôsobom, ktorý bráni účasti, prípadne ju sťažuje niektorým uchádzačom usadeným v iných členských štátoch vo výberovom konaní, je v rozpore s označeným článkom ZFEÚ (rozsudok Súdneho dvora z 22. 6. 2017 vo veci C-49/16 Unibet International Ltd. proti Nemzeti Adó-és Vámhivatal Központi Hivatala).

25. Pre porozumenie širšiemu kontextu danej problematiky je z pohľadu ústavného súdu potrebné uviesť, že samotné zamedzenie prístupu z dôvodu poskytovania tzv. zakázanej ponuky, teda v podstate blokovanie poskytovateľov bez platnej licencie v danej krajine, nemusí byť z pohľadu obmedzenia slobody poskytovať služby ako také problematické. Práve naopak, blokovanie poskytovateľov hazardných hier bez príslušnej vnútroštátnej licencie je v rámci Európskej únie v podstate bežné (napr. Cyprus, Česká republika, Dánsko, Estónsko, Francúzsko, Poľsko, Rumunsko, Taliansko; k ústavnosti blokovaní takýchto poskytovateľov pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS 28/16 zo 14. februára 2017). Problematickým sa blokovanie stáva, ako už bolo s odkazom na judikatúru Súdneho dvora vysvetlené, ak existuje diskriminačná podmienka na získanie príslušnej licencie, resp. existuje podmienka, ktorá síce nie je diskriminačná, avšak sa uplatňuje netransparentne.

26. V uvedenom kontexte je vhodné uviesť aj to, že nelegálna ponuka hazardných hier cez internet od veľkého množstva poskytovateľov existuje mimo jurisdikciu daného štátu a že cezhraničný výkon rozhodnutí a sankcií môže byť komplikovaný (podrobnejšie pozri Európska komisia,

Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP, Ibosiola, D., Littler, A., Hörnle, J., et al., Hodnotenie regulačných nástrojov na presadzovanie pravidiel online hazardných hier a nasmerovanie dopytu na kontrolované ponuky, 2019, dostupné na <https://data.europa.eu/doi/10.2873/253036>). Aj z uvedeného dôvodu sa v praktickej rovine v členských štátoch osvedčilo práve plošné blokovanie prístupu k ponuke poskytovateľov bez príslušnej vnútroštátnej licencie, teda v našich podmienkach zamedzenie prístupu k tzv. zakázanej ponuke.

27. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo všeobecnej rovine samotný problém, resp. podstata veci, spočíva v údajne neprimeranej (neústavnej) podmienke na získanie licencie, nie nevyhnutne v blokovaní poskytovateľov, ktorí príslušnou licenciou na vstup na vnútroštátny trh nedisponujú. Povedané inak, aj keď bolo zo strany štátnych orgánov rozumné a primerané blokovat' poskytovateľov bez licencií podľa zákona o hazardných hrách, blokovanie poskytovateľov s licenciami vydanými v iných členských štátoch v situácii, keď na vydanie licencie pre územie Slovenskej republiky mala existovať diskriminačná podmienka sídla nesúladná s čl. 56 ZFEÚ, nemožno z pohľadu príslušných ustanovení ZFEÚ akceptovať.

28. Pokiaľ ide o samotné napadnuté príkazy, ústavný súd poukazuje na zmysel a účel napadnutého konania, v okolnostiach ktorého bolo úlohou krajského súdu preveriť, či poskytovatelia služieb (sťažovatelia), ktorí svoje služby poskytujú aj na území Slovenskej republiky, majú platnú licenciu v zmysle zákona o hazardných hrách a neposkytujú tzv. zakázanú ponuku. O tomto bolo zo strany krajského súdu potrebné rozhodnúť už do 7 dní od podania žiadosti (§ 15b ods. 10 a 12 zákona o hazardných hrách).

29. Žiadateľ ani krajský súd samotný v tomto konaní nepreverovali vydanie licencie na poskytovanie služieb v inej krajine (vrátane iného členského štátu), obsah a rozsah predmetnej licencie ani podmienky, na základe ktorých sa predmetná ponuka poskytuje. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva aj to, že v takomto konaní pred krajským súdom sa nepreveruje a objektívne ani nemôže preveriť napr. skutočnosť, či daný subjekt skutočne disponuje platnou licenciou vydanou v inej krajine (samotný žiadateľ v žiadosti krajskému súdu uviedol, že sťažovatelia na svojich webových sídlach poskytli informáciu, že takouto licenciou disponujú, pozn.), na akú ponuku je licencia vydaná (napr. lotériové hry, stávkové hry, hazardné hry na výherných prístrojoch) a ani iné relevantné skutočnosti. Vzhľadom na množstvo poskytovateľov tzv. zakázanej ponuky a množstvo webových sídiel (pozri bod 7 tohto nálezu, ako aj zoznam napadnutých príkazov v záhlaví tohto nálezu) by to ani nebolo praktické a účelné, keďže, ako to vyplýva aj z okolností tejto veci, takýchto poskytovateľov je mnoho, pričom poskytovatelia majú sídla v rôznych krajinách, medzi inými aj v členských štátoch, a môžu poskytovať svoju ponuku na viacerých webových sídlach (na území Slovenskej republiky bolo v roku 2018 blokovaných vyše 130 webových sídiel, v Grécku vyše 2700 a v Taliansku dokonca vyše 7000; bližšie pozri Európska komisia, Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP, Ibosiola, D., Littler, A., Hörnle, J., et al., Hodnotenie regulačných nástrojov na presadzovanie pravidiel online hazardných hier a nasmerovanie dopytu na kontrolované ponuky, 2019, dostupné na <https://data.europa.eu/doi/10.2873/253036>, s. 39; k otázke obchádzania zákazu či blokovania zo strany samotných poskytovateľov cez rôzne webové sídla pozri *ibid.*, s. 49).

30. Úloha krajského súdu v konaní, v ktorom boli vydané napadnuté príkazy, nespočívala v preverení či posúdení obsahu sťažovateľom vydaných licencií či súladnosti relevantnej právnej úpravy s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Úloha krajského súdu sa v rámci napadnutého konania, v ktorom je potrebné rozhodnúť do 7 dní od podania žiadosti, obmedzovala na zistenie, či zo strany poskytovateľa (v tomto prípade zo strany sťažovateľov) nejde o tzv. zakázanú ponuku, teda vlastne o poskytovanie služieb na území Slovenskej republiky bez vydania príslušnej vnútroštátnej licencie. Ako už bolo opakovane uvedené, sťažovateľom takáto licencia vydaná nebola, preto ani závery krajského súdu v napadnutých príkazoch nie sú relevantným spôsobom spochybnené. Skutočnosti, ktoré mali byť v predmetnom konaní preverené, boli náležitým spôsobom preverené a následne bolo v rámci zákonom stanovených mantinelov zo strany krajského súdu rozhodnuté.

31. Ústavný súd konštatuje, že konanie pred krajským súdom nie je konaním, v ktorom by sťažovatelia mohli a mali predniesť svoj na prvý pohľad rozumný argument o probléme podmienenia vydania príslušnej licencie sídlom v Slovenskej republike. Posudzovanie opodstatnenosti či ústavnosti tejto podmienky na získanie licencie totiž nie je predmetom konania, v ktorom boli napadnuté príkazy vydané.

32. Podľa názoru ústavného súdu rýchlosť blokovania tzv. zakázanej ponuky a silný verejný záujem na takomto blokovaní (o. i. ochrana verejného poriadku pri prevádzkovaní hazardných hier a zabezpečenie spoločenskej kompenzácie rizík vyplývajúcich z prevádzkovania hazardných hier a účasti na nich) prevažuje v takomto konaní pred krajským súdom aj nad zásadou kontradiktórnosti, rešpektovanie ktorej je podľa názoru ústavného súdu zabezpečené v rámci iného sťažovateľom dostupného konania iniciovaného na základe žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy a konanie o nej podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Ústavný súd už načrtnol, že podanie označenej žaloby podľa Správneho súdneho poriadku môže smerovať k dosiahnutiu nápravy, keď odmietol ústavnú sťažnosť iného poskytovateľa pre nedostatok svojej právomoci z dôvodu súčasného podania predmetnej žaloby (IV. ÚS 685/2018). V tomto kontexte ďalej ústavný súd považuje za vhodné doplniť, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky je v predmetnom konaní potrebné vnímať ako orgán verejnej správy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 41/2018 z 29. januára 2020) a že úlohou krajského súdu v takomto konaní je aj meritórny prieskum námietok poskytovateľov vo vzťahu k ich blokovaní (uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 28/20201 z 28. marca 2022).

33. Z pohľadu ochrany verejného poriadku nemožno vnímať ako nerozumné či nedôvodné, ak je tzv. zakázaná ponuka, ktorú poskytujú poskytovatelia z najrôznejších krajín na rôznych webových sídlach (pozri odkazy v bode 29 tohto nálezu), plošne a relatívne promptne zablokovaná. Ak by došlo k zablokovaniu poskytovateľa, ktorý má platnú licenciu v inom členskom štáte a domnieva sa, že podmienky na vydanie licencie u nás sú diskriminačné, má takýto poskytovateľ možnosť obrátiť sa na príslušné súdy v na to určenom konaní a preukázať jednak vydanie licencie v inom členskom štáte a taktiež prípadný rozpor našej vnútroštátnej právnej úpravy s medzinárodnými zmluvami.

34. Obsah námietok sťažovateľov a zjednanie nápravy je teda zabezpečené v rámci iného (následného) konania, v ktorom je taktiež plnohodnotným spôsobom zabezpečené rešpektovanie požiadavky na kontradiktórnosť konania. Ako už bolo vysvetlené, samotné konanie o vydaní

napadnutých príkazov nezahŕňa rozsah a intenzitu prieskumu, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Uvedené je podľa názoru ústavného súdu ospravedlnené sledovaním verejného záujmu a konkrétnymi okolnosťami, o. i. rozsahom tzv. zakázanej ponuky vo sfére internetu.

35. Ústavný súd nad rámec už uvedeného dopĺňa, že podľa prvej vety § 36 ods. 1 zákona č. 30/2019 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 30/2019 Z. z.“) licenciu možno udeliť alebo vydať len pre právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky alebo so sídlom v inom členskom štáte. Z uvedeného vyplýva, že právna úprava medzičasom reagovala na spornú podmienku sídla na území Slovenskej republiky a od 1. marca 2019 sa tak otvorila cesta k získaniu vnútroštátnej licencie bez tejto údajne diskriminačnej podmienky.

36. Ústavný súd tak dospel k záveru, že samotné blokovanie tzv. zakázanej ponuky v rámci na to určeného konania, teda aj webových sídiel sťažovateľov a príslušných účtov, nemožno v situácii, keď nemali vydané licencie podľa zákona o hazardných hrách, považovať za neprimeraný zásah do nimi označených práv, avšak výlučne v situácii, keď existoval iný prostriedok nápravy, ktorý mohli na hájenie svojich práv a dosiahnutie nápravy využiť. Navyše, námietka sťažovateľov o diskriminačnej podmienke na získanie licencie odpadla po prijatí novej právnej úpravy (zákon č. 30/2019 Z. z.). Sťažovatelia, ak si želajú vstúpiť na slovenský trh a poskytovať tu špecifické služby v oblasti hazardných hier, už v súčasnosti majú možnosť požiadať o vydanie príslušnej licencie aj bez údajne diskriminačnej podmienky.

37. Vzhľadom na všetko už uvedené ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu